jmy obecními, resp. přirážkami obecními, aniž je dovoleno vybírati zvláštní přirážky školní. Předpokladem pro to, aby se určitá potřeba na školu hradila takto obecní přirážkou, jest i nadále, že skutečně jde o výdaj, který podle dosavadních předpisů náleží plniti obci a který proto musí býti pojat do obecního rozpočtu.

Podle zák. č. 16/1873 z. z. čes. má politická obec — nehledíc k zvláštním právním titulům — nésti jen náklad na školu, ke které je podle tohoto zák. přiškolena, a který podle pravoplatného rozpočtu, sdělaného místní školní radou, na ni připadá.

O to v daném případě zřejmě nejde, neboť jedná se o náklad pro školu cizozemskou, ke které stěžující si obec podle uvedeného zák. nebyla přiškolena a ani přiškolena býti nemohla. Povinnost stěžující si obce k úhradě sporného nákladu na školu v Hor. O. v Sasku musela by tedy býti založena na zvláštním právním titulu, jakým by po případě mohl býti snad i shora zmíněný reces z r. 1848.

Stěžující si obec uplatňovala v řízení a uplatňuje nyní ve stížnosti, že příspěvky na školu v Hor. O. v Sasku nebyla podle zmíněného recesu povinna odváděti obec, nýbrž nanejvýš evangeličtí obyvatelé obce O., kteří byli do saské části O. přiškoleni. Popírala tím tedy obec, že jde vůbec o výdaj obce, který patří do rozpočtu obce O.

Vycházeje z mylného právního názoru, že výdaj pro jakoukoliv školu, třeba že dříve nemusil býti hrazen obcí, podle nynějšího právního stavu musí býti placen z příjmů obecních, neshledal žal. úřad (jak výslovně uvádí) nutným zkoumati, zda zmíněná státní smlouva mohla vůbec založiti zvláštní titul zmíněné povahy, a v kladném případě, zda ukládá povinnost nésti sporný náklad na školu v Hor. O. v Sasku skutečně stěžující si obci jako takové a nikoli snad spíše jenom určitým obyvatelům jejím.

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž se nss za tohoto stavu mohl zabývati námitkami stížnosti, uplatňujícími, že zmíněná smlouva obci jako takové žádné povinnosti neukládá.

Č. 11.642.

Známkové právo: Je s hlediska § 3 č. 4 známk. zák. z r. 1890 z registrace vyloučena známka obsahující t. zv. sanitní kříž?

(Nález ze dne 4. ledna 1935 č. 24.510/34.)

Věc: Gustav Sch. v Praze proti ministerstvu obchodu o známky ochranné.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušují pro vadnost řízení.

Důvody: Podle spisů byly pro st-le zapsány 12. června 1931 u obch. komory v Praze pro gumové zboží všeho druhu známky č. 42805, 42806 a 42807. Známky č. 42806 a 42807/Praha vykazují rovnoramenný kříž odpovídající svojí formou kříži ženevskému, provedený však v barvě žluté a umístěný v kruhovitém rudém terči. Známka č. 42807/Praha obsahuje nad to v příčném rameni kříže nadpis »Pri-

meros« a pod ním »Gum.. ?«. Známka č. 42805/Praha vykazuje kříž stejného tvaru, bílý černě ohraničený, v jehož středu je téměř po celé délce ramene umístěn další kříž provedený dvěma rudými liniemi.

Třemi souhlasnými výnosy ze 4. září 1931 pozastavilo min. obch. tyto známky s odůvodněním, že vykazují vyobrazení kříže, symbolu to křesťanství, že proto odporují veřejnému řádu a jsou vyloučeny z registrace podle § 3 č. 4 známk. zák. ze 6. ledna 1890 č. 19 ř. z.

Po podaném vyjádření st-le nařídilo pak min. obch. třemi shodnými rozhodnutími výmaz všech uvedených známek z důvodů právě zmíněných a uvedlo ještě toto: »Tvrzení chranitelčino, že rovnoramenný kříž není symbolem křesťanství, nýbrž že takovým symbolem jest pouze kříž s vertikálním ramenem delším o dvě třetiny nežli je rameno horizontální, jest nesprávné. Kříž rovnoramenný jest t. zv. kříž řecký (viz Ottův slovník naučný, sv. XV. str. 204). Kříž tento vyskytuje se dodnes na hřbitovech, označují se jím velmi zhusta náhrobky a hroby, vyskytuje se na insigniích náboženských, jako ornátech, berlách, mitrách a pod., vyzdobovány jsou jím kostely a chrámy křesťanské, vyskytuje se pravidelně na různých korunovačních klenotech (korunách, žezlech a říšských jablkách) křesťanských panovníků. V historii byla křížem takovým označena vojska křižácká. Nelze tedy míti za to, že by také rovnoramenný kříž, t. zv. kříž řecký, nebyl symbolem křesťanství. Tvrzení chranitelčino, že takovým křížem jsou označovány lékárny, drogerie, záchranné stanice a závody s lékařskými potřebami a zboží těmito závody prodávané, jest sice správné, avšak i toto označení takových závodů nebo zboží mů svůj původ v kříži křesťanském, který u věřících jest záštitou před zkázou duševní a tělesnou. Jest tudíž pokládati vyobrazení kříže za příčící se veřejnému řádu a tudíž známky, vykazující taková vyobrazení, za nezpůsobilé k registraci již proto, že se zřetelem na zboží, pro které je známka určena, jest známka způsobilá urážeti určitou třídu obyvatelstva, urážeti některou státem uznanou církev nebo náboženskou společnost, po př. urážeti náboženské city jejich příslušníků (Adler: System des österr. Markenrechtes, str. 90). Rozhodnou tedy jest tu objektivní možnost porušení veřejného řádu a není tudíž nutno, aby pohoršení, nevole, resp. urážka náboženských citů skutečně v určitém případě nastaly, nýbrž postačí tu pouhá možnost pohoršení, nevole nebo urážky náboženských citů. Námitka chranitelky, že známky s vyobrazením kříže jsou chráněny i pro jiné sanitní firmy, jest nerozhodná, poněvadž ministerstvo má kdykoliv možnost buď samo, nebo na návrh, takové známky přezkoumati a shledá-li je závadnými, nařídíti jejich výmaz ve známkovém rejstříku.«

Do těchto rozhodnutí podány jsou stížnosti, o nichž nss uvážil:

Podle § 3 č. 4 známk. zák. z r. 1890 jsou z registrace — mimo jiné — vyloučena označení zboží, jež obsahují nemravné a pohoršení vzbuzující nebo jinak veřejnému pořádku se příčící vyobrazení. Z tohoto předpisu ve spojení s § 21 lit. d) cit. zák. je nade vši pochybnost patrno, že min. obch. je nejen oprávněno, nýbrž i povinno zakročiti proti známkám, normě té se příčícím i tehdy, když nekolidují se subj. právy jednotlivce.

Vykládaje tento předpis po věcné stránce, vyslovil nss již v nál. Boh. A 10.916/33, že se zákaz v něm uvedený vztahuje i na označení, která,

byť i sama o sobě nebyla způsobilá vzbuditi pohoršení a pod., přece účinek takový mohou vyvolati ve spojení se zbožím, které se jimi jako známkou chrání.

Z doslovu nař. rozhodnutí je patrno, že žal. úřad vycházel v daném případě ze shodného právního názoru, když pozastavil sporné známky z důvodu, že vyobrazení kříže, jímž jsou známky ty dojista charakterisovány, je symbolem křesťanství a užito jako známka pro gumové zboží všeho druhu, že je způsobilé vzbuditi pohoršení.

Podle stížností je na sporu zjištění, z něhož žal. úřad vycházel na místě prvém, totiž, že vyobrazení kříže, jímž jsou charakterisovány pozastavené známky, jest pojímati jako symbol křesťanství. Otázka ta je otázkou skutkovou, kterou může nss řešiti jen s hlediska § 6 zák. o ss, t. j. zkoumati, zda odpověď na ni úřadem daná není získána proti spisům, zásadám logického myšlení neb jinak vadně. Zkoumaje výše zmíněné skutkové východisko nař. rozhodnutí v těchto mezích, uvážil nss:

Není pochyby o tom, že kříž — obecně vzato — pokud se týče jeho vyobrazení, je pojímán jako symbol křesťanství. Leč v daném případě jde podle názoru, uplatňovaného st-lem, o to, zda lze připustiti, že kříž určitého tvaru intensivním a ustáleným užíváním k vyznačení pojmu ideově jiného mohl ono prv zmíněné pojetí zatlačiti do té míry do pozadí, že takovýto kříž určité formy podle ustáleného názoru obecenstva nesymbolisuje více křesťanství, nýbrž pojem jiný, s ním tak intensivně spjatý, že jeho vyobrazení v obecenstvu pomyšlení na křesťanství podle správných zásad logiky vůbec nevyvolá.

Na této myšlence spočívá v podstatě hlavní obrana st-lova vybudovaná na námitce, že tvar křížů, jimiž jsou charakterisovány pozastavené známky ochranné, odpovídá t. zv. kříži ženevskému, že kříž této formy je obecně pojímán jako symbol zdravotní ochrany, a že proto obecenstvo takový kříž více nepojímá jako symbol křesťanství.

Nař. rozhodnutí připouštějí sice, že kříže oné formy, jak jím jsou charakterisovány předmětné známky, se užívá jako symbolu sanitní ochrany, že jím jsou označovány lékárny, drogerie, záchranné stanice, závody s lékařskými potřebami a zboží těmito závody prodávané, mají však za to, že přes to je i takový kříž pojímán jako symbol křesťanství, ježto i toto označení má svůj původ v kříži křesťanském, který je u věřících záštitou před zkázou duševní a tělesnou.

Tento myšlenkový postup žal. úřadu nemohl nss uznati správným. I když se připustí, že t. zv. sanitní kříž má svůj původ v kříži křesťanském, není tím ještě vyloučeno a vyvráceno, že při tomto kříži, určitou všeobecně známou formou charakterisovaném, obecným intensivním užíváním a ustáleným nazíráním obecenstva vzpomínka na onen původ úplně vymizela, takže kříž ten přes takový svůj původ se pojímá jen jako znak péče o zdraví a nikoli již jako symbol křesťanství.

Je-li tomu tak, pak nutno dospěti souhlasně se stížnostmi k závěru, že bylo skutkové zjištění, od něhož odvisí v podstatě otázka aplikace § 3 č. 4 známk. zák. z r. 1890 na dané případy, získáno myšlenkovým postupem logicky nikoliv správným, tudíž vadným, pročež nezbylo, než rozhodnutí na tomto podstatně vadném zjištění vybudovaná zrušiti podle § 6 odst. 2 zák. o ss.